

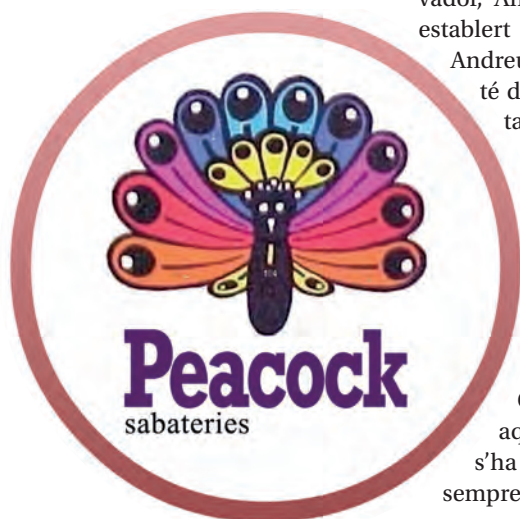
Un dels establiments més antics de Girona

Hi ha constància d'un Gubau que feia de corder l'any 1790 a Santa Coloma de Farners

És difícil dir si *Peacock Sabateries*, abans *Calçats Gubau*, és l'establiment comercial més antic de la província de Girona, però segur que n'és un dels més antics. En dona fe el llibre de Registre de Baptismes de la parròquia de Santa Coloma de Farners. Joaquim Gubau ha fet una recerca minuciosa dels seus avantpassats.

JORDI BONET-COLL > TEXT

>> La sabateria Peacock de la plaça del Vi de Girona, l'any 1977.

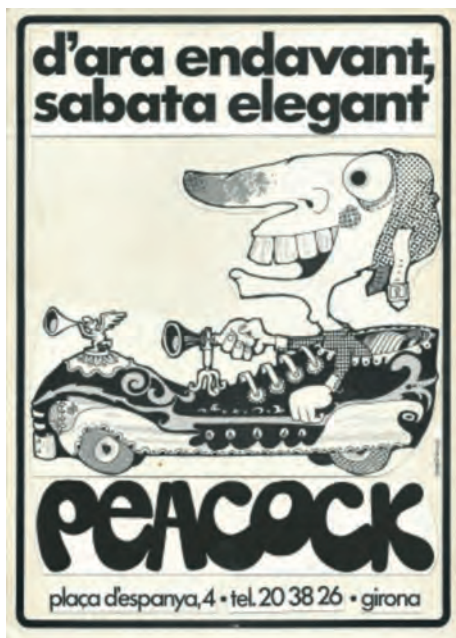
Al llibre de Registre de Baptismes de Santa Coloma de Farners apareix, en una partida del 19 de novembre de 1790, Hilari Gubau, corder, amb motiu del bateig del seu fill Salvador. Els corders anaven pels pobles recollint cànem per fer cordes. Però el cànem també servia per fer espadenyas. Per això, un fill de Salvador, Andreu Gubau Domènech, consta establert des de 1878 com a *alpargatero*.

Andreu es casa amb Maria Cortacans i té dos fills, Esteve i Pere Gubau Cortacans, tots dos censats des de 1880 com a espadenyers d'ofici. Mentre Esteve es queda a Santa Coloma, Pere es casa amb Joana Ribas Baltrons i s'estableix a Sant Hilari. En el Registre Civil de l'any 1912, amb motiu del naixement del seu fill Pere, ja hi apareix com a *zapatero*. Pere Gubau Ribas era el pare d'en Joaquim. Ell remarca que mai no s'ha perdut el cognom Gubau perquè sempre hi ha hagut nois.

Joaquim Gubau Puig va néixer a Sant Hilari el 20 de novembre de 1936, unes dates ben curioses: parlen de l'inici i de l'acabament d'un malson. Segons el diccionari, *sabater* és una «persona que fa o adoba calçat o en ven». En Joaquim ha fet de de tot: «Jo havia remenat amb espadenyas de molt jove, amb 12 o 13 anys. Hi havia diferents models: la de set vetes, la catalana... Els esclops es venien molt als pagesos, que els feien servir sobretot per a les quadres: l'esclop no absorbia». A Sant Hilari, el pare d'en Joaquim també hi tenia una gasolinera. Però com que tenia ganes d'estendre's, l'any 1942 va obrir una botiga a Girona, al carrer de l'Argenteria número 5: «La idea era fer sabates a mida. Com que no tenia vehicle, baixava amb bicicleta a Girona! El més fotut era tornar perquè era tot pujada: passava per Santa Coloma perquè no és tan costerut com Osor».

Quan, amb 14 anys, en Joaquim va acabar l'escola, se'n va anar a Barcelona a aprendre l'ofici de sabater. Treballava a la fàbrica de calçat Pros, al carrer Sant Pau, 45: «Allò era el Raval, en ple Barri Xino. Estava ben espantat quan veia totes aquelles dones!». De nit

En Joaquim ha fet de de tot: «Jo havia remenat amb espadenyas de molt jove, amb 12 o 13 anys. Hi havia diferents models: la de set vetes, la catalana...»

estudiava en una acadèmia: «Ensenyaven tot l'ofici: patronatge, tallat, cosit, muntatge, polit...». Va estar a Barcelona dos anys. N'hi hauria estat més, però va haver d'anar a fer-se càrrec de la botiga de Girona perquè no acabava de funcionar, i el seu pare no volia deixar els negocis de Sant Hilari.

El començament de l'expansió

Així, l'any 1952, amb només 16 anys, en Joaquim i el seu esperit emprenedor es van posar al capdavant del negoci gironí: «Vaig donar una mica de vida a la botiga: vaig arreglar els aparadors, anava a Barcelona a comprar sabates més modernes...». El començament va ser dur: «Com que teníem poca feina, hi havia dies que no ens estrenàvem, feia algun encàrrec per a en Bes, un sabater del carrer Ciutadans. Anava a buscar la pell, que solia ser de xai, a can Ferrer, una botiga de *curtits* que estava al mateix carrer. En Bes em portava les formes (motllos de fusta que reproduïen els peus dels clients) i jo hi ajustava un cartró a sobre fins que tenia el patró. Després posava el patró a sobre la pell i tallava totes les peces que volia. I les portava a can Ferrer i ells cosien la pell de sobre i la pell de dintre, el forro. En Bes acabava la sabata: hi posava les soles...». Era un treball en cadena!

Al cap de dos anys, com que la botiga ja rutllava bé, van tancar els negocis de Sant Hilari i tota la família es va reunir amb

en Joaquim: el pare, la mare (la Joana Puig Boada), el germà, en Josep, i la germana, la Maria Teresa. Però dos anys després del retrobament va haver-hi una tragèdia: «El pare va morir, amb només 44 anys, d'accident de cotxe a Barcelona. Jo tan sols tenia 20 anys, però sense el pare em sentia responsable de la família, i em vaig llançar: vaig obrir una botiga a Platja d'Aro».

L'any 1970, en Joaquim i la seva dona, la Rosa Comas Vicens, obren una botiga a la plaça del Vi. La història del nom de la nova botiga és ben curiosa. Encara eren temps de restriccions i no els van deixar posar-ne un en català (*Esclop*, per exemple). I com que no el volien en castellà, un amic publicista, Jaume Bach, els va suggerir noms en italià i anglès. Van acabar triant *Peacock*, paó. Amb Bach també van fer uns calendaris de paret molt originals, tant pel disseny com pel fet que començaven el 14 de març, la data d'obertura de la botiga.

Els Gubau fa quatre segles que calcen mitja província. De Santa Coloma a Sant Hilari. De Sant Hilari a Girona. I, després de la botiga de la plaça del Vi, en van obrir a Palamós, Platja d'Aro, Olot i algunes més a Girona. Actualment en tenen tretze, regides per tres dels sis fills que van tenir en Joaquim i la Rosa. Una veritable història d'emprenedoria.

Jordi Bonet-Coll és escriptor.

>> Un anunci i un aparador de la sabateria Peacock.

No els van deixar posar el nom en català (*Esclop*, per exemple). Un amic publicista els va suggerir noms en italià i anglès. Van acabar triant *Peacock*, paó